

[Bauusgaard.]

ønske om at ændre ligningsforholdene i kommunerne alene afgøre, om man skulle ændre disse, men aldrig hensynet til kommunens struktur. Ustandselig kan vi nævne eksempler herpå; der er næsten ingen ende på, hvor mange eksempler der kan nævnes på, at man har lettet den største del af landbruget med betydelige beløb og overført udgifterne til de mindre brug og ganske specielt til de unge. Hvis man nu fulgte den vej, venstre og de konservative har skitseret, ville man fuldende den udvikling totalt og aldeles.

Overført til kommunen — således at kommunen må foretage opkrævningen efter det samme ligningsforhold, som den opkræver sine andre kommunale skatter efter — mangler der ganske rigtigt en ting, så mangler der nemlig det, at det politiske amtsråd har muligheden for at ændre det ligningsforhold, som kommunen selv har fastsat. Når jeg har sagt dette, vil det ærede medlem hr. H. C. Toft, som gentagne gange glædede sig over min omtalte tale — hvad jeg selvfølgelig er tilfreds med — sikkert opdage forskellen på det, han her gør sig til talsmand for, og det, jeg har gjort mig til talsmand for. Jeg tror, det ærede medlem skulle underkaste mine tanker en nøjere vurdering, for skal man virkelig have noget fornuftigt ud af en omlægning af amtsskatterne, sker det ikke ved blot at ændre byrdefordelingen brugsstørrelserne imellem, og så sker det ikke ved, at man foretager et skridt, som kan komme til at betyde, at det udelukkende bliver den personlige indkomst, der kommer til at betale denne del af udgifterne.

Jeg er således meget velvilligt indstillet over for en saglig og tilbunds gående drøftelse af hele det amtskommunale skatteproblem, og jeg kan i dag sige, at det radikale venstre er meget villigt til at gå ind i en saglig forhandling om løsningen af disse problemer.

Jeg stiller mig tvivlende over for, om man virkelig kan nå det i løbet af den korte tid, der er tilbage, men ellers må man — hvis jeg må sige det på den måde — klare problemet ad den sædvanlige vej i første omgang. Lad os da i fællesskab forsøge på at finde en løsning, således at vi kan regne med at få en virkelig rationel,

fornuftig og rimelig ændring af amtskatterne, idet man vel må være enig om, at strukturændringerne i landkommunerne har ført til, at de nugældende regler ikke længere er holdbare.

Niels Andersen: Det foreliggende forslag til folketingsbeslutning rører umiddelbart ved interessante problemer, idet den amtskommunale beskatning sikkert må betragtes som en noget forældet form for skat, og det, der vel i særlig grad virker irriterende, er, at der både er kommunale og amtskommunale skatter og statskatter.

Imidlertid er der vel næppe nogen, der ønsker, at selve amtsforvaltningen skal ændres, og man står da over for det problem, at amtsrådene som administrative, lokale organer kan stille forslag om udgifter, men bevillingerne må passere ministerium og folketing. Det kan vel næppe være ønskeligt. Det, man bør tilstræbe, er en omlægning, således at såvel amtskommuner som sognekommuner bliver suveræne med hensyn til det, man kan betegne som lokale opgaver, og til disse opgavers løsning må kommunerne selv drage omsorg for at tilvejebringe de fornødne midler. De udgifter, der er forbundet med forvaltningen af den lovgivning, der er gældende for hele landet, vil det vel være rimeligt og naturligt at finansiere over statskassen.

Det, det foreliggende forslag først og fremmest tager sigte på, er at søge statstilskud til nedsættelse af den amtskommunale beskatning. Dette tilskud andrager i øjeblikket 28 mill. kr., og det ønsker man forhøjet til 100 mill. kr. Dermed letter man ejendomsbeskatningen, men øger indkomstbeskatningen, og spørgsmålet bliver da, om en sådan omlægning er hensigtsmæssig og retfærdig.

Må jeg straks sige vedrørende de amtskommunale skatter, at jeg betragter bygningsskatterne som værende uheldige, idet de pålægger byrder, som står i forhold til selve ejendomsværdien, hvilket jo betyder, at gode og velholdte bygninger pålægges en højere skat end bygninger af en dårligere kvalitet. Det kan naturligvis ikke være rigtigt, at man på denne måde pålægger den dygtige og fremskridtsvenlige borger større byrder end den mindre fremskridtsvenlige. Der kan derfor efter vor mening